

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Святитель Іван
(Максимович), Сан-
Франциський,
Чудотворець**

**St. John (Maksymovych),
Archbishop of San
Francisco, Wonderworker**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

**«Коли хочеш бути смиренним,
учися щедро переносити те, що інші
завдають тобі.» (Авва Серапіон,
Вислови Отців-Пустельників)**

На 2-го липня за григоріанським календарем (це – 19-го червня за юліанським) ми поминаємо сучасного Угодника Божого, уродженця України, якого часто споминають, як Івана Шанхайського чи Івана Сан-Франциського чи просто Івана Чудотворця.

Його ім'я в мирі – Михайло Борисович Максимович. Народився він 4-го червня 1896 р. в селі Адамівка Харківської губернії (зараз це Криничанський район Дніпропетровської області). Його родина – з дворян. Св. Іван Максимович, Архієпископ Тобольський в Сибірі (1651-1715, поминаємо 10/23

**"If you want to be humble, learn to
bear generously what others inflict
upon you" (Abba Serapion, *The
Sayings of the Desert Fathers*)**

On July 2 on the Gregorian Calendar (which is June 19 on the Julian) we commemorate a modern-day Saint, born in Ukraine, who is often known as John of Shanghai, or John of San Francisco, or simply John the Wonderworker.

His name in the world was Mykhaylo Borysovych Maksymovych. He was born on June 4, 1896, in the village of Adamivka in the Kharkiv Guberniya (now the Krynychans'kyy District of the Oblast of Dnipropetrovsk). His family was part of the upper classes. St. John Maksymovych, Archbishop of Tobolsk in Siberia (1651-171 -, commemorated June 10/23), was a relative.

Mykhaylo graduated from the

червня) – родич йому.

Михайло закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус 1914 р., а в 1918 р. юридичний факультет Харківського університету. З цього ж року служив у Харківському окружному суді. Та ця професія на задовольняла його глибокі сподівання. Емігрував він у Югославію (родина Максимовичів походила з давнього сербського роду) і в 1925 р. він закінчив Богословський факультет Університету Белградського.

У 1926 колишній суддя був пострижений в ченці і висвячений на сан Диякона в Мильківському Монастирі колишнім Митрополитом Київським Антонієм Храповицьким, який разом з іншими Ієрархами створив Карловацький Собор Російських Православних Єпископів, які відмовили послух Митрополитові Сергієві (Страгородському), після його декрету (в 1927 р.), яким пов'язав Церкву Московську з Комуністичною Партією.

Заява Митрополита (а потім Патріарха) Сергія можливо викликало його рішення як Первоєрарха дати Церкві змогу вижити сильну переслідування комуністами які – цілком правильно – бачили, що вона непримиренний конкурент за віру та лояльність населення. Та Карловацький Собор рахував це як зраду самої суті Церкви, яка в часи римського гоніння молилася за переслідувачів, але не проголошувала з ними спільну справу. Звичайно що історичні обставини в 20-му віці були зовсім відмінні від тих, які існували в перших трьох століттях Християнства. Однак були ще 2 інші спільноти Російської Православної діаспори, які також порвали з Москвою у тому часі. Карловацький Собор евентуально став зватися Російська Православна Церква за Кордонами Росці (РПЦЗ). Вона відновила сопричастя з офіційною Церквою Московською аж у травні 2007.

Petrovsky Cadet Corps in 1914, and from the Law Faculty of the Univeristy of Kharkiv in 1918. He then served as a circuit judge for the Kharkiv oblast. This occupation, however, did not suit his profound aspirations. He emigrated to Yugoslavia (the Maksymovych family was of old Serbian stock) and in 1925 graduated from the Theological Faculty of the University of Belgrade.

In 1926, the former judge was tonsured a monk and ordained a Deacon in the Milkiv Monastery by Metropolitan Antony Khrapovitsky, former Metropolitan of Kyiv, who, soon after this, together with other Hierarchs, founded the Karlovtsy Synod of Russian Orthodox Bishops who refused allegiance to Metropolitan Sergei (Stragorodsky) after his decree (in 1927) linking the Church of Moscow with the Communist Party.

Metropolitan (later Patriarch) Sergei's declaration may have been forced by the Primate's determination to provide the Church with a means of surviving the intense persecution of the Communists, who – quite rightly – viewed it as an implacable competitor for the faith and loyalty of the populace. The Karlovtsi Synod, however, considered this to be a betrayal of the very essence of the Church, which, in the times of the Roman persecution, prayed for the oppressors, but did not proclaim common cause with them. Of course, the historical situation was very different in the twentieth century from that in the first three centuries of Christianity. Nonetheless there were two other Russian Orthodox diaspora communities who also broke with Moscow at this time. The Karlovtsi Synod eventually came to call itself the Russian Orthodox Church Outside of Russia (ROCOR). It did not re-establish Communion with the official Church of Moscow until May 2007.

Fr. John's - the name Metropolitan Antony gave him in honour of his saintly relative – was the

Висвята о. Івана – таке ім'я дав йому Митрополит Антоній у честь його Святого родича – була останньою для нього. О. Іван був учителем Закону Божого у сербській гімназії (м. Велика Кікінда). Також служив викладачем і вихователем у духовній семінарії Св. апостола Іоанна Богослова у м. Бітоль Охридської єпархії. У цьому часі він нав'язав теплі стосунки з іншим сучасним православним Угодником, сербським Ієрархом, Св. Миколаєм Веліміровичем, Єпископом Жічі, що написав *Пролог з Охриди*, і говорив про нього: «Якщо хочете побачити живого Святого, підіть до о. Івана».

У 1929 Єпископ Гавриїл Челябінський висвятив о. Івана на сан Священника. О. видав декілька богословських творів у той час. Поміж ними були полемічні твори, якими відкидав богословствування о. Сергія Булгакова з Богословського Інституту Св. Сергія в Парижі (оснований іншою дисидентською Російською діаспорою спільнотою) про «Софіологію».

У 1934 р. Івана висвятили на Єпископа Шанхайського. Його життя та служіння в Китаю затвердили його славу, як добродійника діяльного в багатьох благородних установах. Він заснував притулок ім. Св. Тихона Задонського для сиріт та убогих родин. Таким чином допоміг около 3,500 душам. Владика Іван сам виходив на вулиці шанхайських нетрів шукати й приводити до притулку хворих та голодних дітей.

Також у Шанхаї явним став аскетизм Св. Івана бо ж у своєму ролі у Громаді не міг все він приховати. Наприклад стало ясно, що він ніколи не спить у ліжку. У пізнішому віці його стали турбувати опухи в ногах так що він не міг надівати черевики. Тоді очевидним є те, що він велику увагу приділяв духовній формації його пастви. Відвідував тюрми й психіатричні лікарні. Було дуже багато uzдоровлень – деякі з

Metropolitan's last ordination. Fr. John taught Catechism in the Serbian secondary school at Great Kikinda. He also served as lecturer and spiritual director in the Seminary of St. John the Theologian in the city of Bitol in the Ochrid Eparchy. During this time he established warm relations with another Orthodox Saint of modern times, the Serbian Hierarch, St. Nicholas Velimiriovic, Bishop of Zica, who wrote *The Prologue from Ochrid*, who said of him: „If you want to meet a Saint, go see Fr. John in Bitol”.

In 1929 Fr. John was ordained a Priest by Bishop Gabriel of Chelyabinsk. He published a number of theological works at this time. Among these were polemical refutations of the theologoumena (theological speculations) of Fr. Sergius Bulgakov of the St. Sergius Theological Institute in Paris (founded by another dissident Russian diaspora community) on „Sophiology”.

In 1934 John was consecrated Bishop of Shanghai. His life and service in China established his reputation as a philanthropist active in many benevolent organizations. He founded the St. Tikhon of Zadonsk refuge for orphans and poor families. Some 3,500 souls were thus helped by him. Vladyka John would go out himself on the streets of the Shanghai ghettos and bring in sick and hungry children for care.

It was also in Shanghai that St. John came to be known as a true ascetic since he was unable to conceal it in his public role as a Bishop. For example it became clear that he never slept in a bed. In later years, as a result, he was troubled by a swelling of his feet so that he was unable to wear shoes. Typically then, Vladyka dedicated great attention to the spiritual formation of his flock, visiting prisons and psychiatric hospitals. There were a great many healings – some amazingly miraculous - due to his prayers. St. John served Liturgy daily. The Cathedral of the Mother of God, the

них були явно чудесними – завдяки його Молитов. Св. Іван служив Літургію що дня. Побудували Кафедральний Собор Божої Матері Споручниці Грішників та Свято-Миколаївську Церкву в Шанхаї під його наглядом.

У 1946 Собор Єпископів РПЦЗ піднесли Владика Івана до сану Архієпископа і доручили йому опіку над всіма її вірними у Китаї аж доти доки в 1949 р. прихід до влади комуністів примусив його втекти зо всією паствою в острів Тубабао в Філіппінах. Архієпископ Іван доглянув, щоб більшість з них могли знайти притулок у США, а дехто переселився в Австралію.

У 1951 р. Івана призначили Архієпископом Західної Європи з осідком на початку в Парижі а потім у Брюсселі. За його ініціативою православні почали поминати і святкувати Празники численних західних Святих об'єднаної Церкви першого тисячоліття Християнства. Владика також доглянув за перекладами літургійних текстів на французьку та голландську.

У 1962 р. Архієпископ Іван перенісся в США і в 1963 р. став Єпископом РПЦЗ у Сан-Франциско. Тут він також завершив будову Кафедрального Собору і приніс спокій Громаді, хоч сам він переніс напади опонентів, які навіть подали позов на нього за буцімто зловживання коштами в будові Собору. Владика оправдали але справа стала джерелом багато душевних мук для нього.

Св. Іван спочив у Бозі в Сіетлі 2-го липня 1966 в Молитві перед чудотворною Курською «Корінною» (так звана тому що знайшли її на корені в 13-му віці) Богородиці. Його тіло похоронили в каплиці під Вівтарем у Кафедральному Соборі Божої Матері Всіх Скоротних Радості, яку він побудував у Сан-Франциско.

Helper of Sinners, and the Church of St. Nicholas were built in Shanghai under his supervision.

In 1946, the Synod of Bishops of ROCOR elevated Vladyka John to the rank of Archbishop and entrusted him with the care of all its faithful in China until, in 1949, the coming to power of the Communists made it necessary for him to flee with his entire flock to the island of Tubabao in the Philippines. Archbishop John arranged for the majority of these to find refuge in the United States, while some settled in Australia.

In 1951 John was appointed Archbishop of Western Europe, based first in Paris and then in Brussels. At his initiative, the Orthodox began to commemorate and celebrate the Feasts of many of the Western Saints of the undivided Church of the first millennium of Christianity. Vladyka also saw to the translation of liturgical texts into French and Dutch

In 1962, Archbishop John relocated to the United States and in 1963 became the ROCOR Bishop of San Francisco. Here, too, he completed the building of the Cathedral and brought peace to the community, although himself suffering the attacks of opponents who even filed a lawsuit against him for the alleged mishandling of funds in the construction of the Cathedral. Vladyka was exonerated, but the matter was the source of much anguish for him.

St. John reposed in the Lord in Seattle on July 2, 1966, while he was at prayer before the miraculous Kursk „Root” (“Korinna” – so called because it was found lying on a root in the 13th century) Icon of the Theotokos. His body was interred in a Chapel beneath the Altar of the Cathedral of the Mother of God, the Joy of All Who Sorrow, which he had built in San Francisco.

The many healings attributed to the intercessions of this modern Saint – as

<p>Численні вздоровлення в наслідок заступництва цього сучасного Святого, як і його нетлінні Мощі, привели до його прославлення РПЦЗ 2 28-му річницю його упокоєння 2-го липня 1994 р. (Цей автор сам отримав відповідь на Молитву о вздоровлення важко хворого українця-католика хлопчика, похресника парафіянки, навіть перед офіційним прославленням Владика). Частки Мощів Св. Івана зараз знаходяться по всьому світі, як також і його Ікони та вдячні Молитви Господові від вірних, які далі отримують багато благодаті через його заступництво перед Воскреслим Господом, Який славний у Святих Своїх.</p>	<p>well as his incorrupt Relics – led to his canonization by the ROCOR on the twenty-eighth anniversary of his repose on July 2, 1994. (This writer himself obtained an answer to prayer for the healing of a desperately ill Ukrainian Catholic boy, Godson of a parishioner, even before Vladyka’s canonization). Portions of St. John’s Relics are now all over the world, as are his Icons and the grateful prayers to the Lord of the faithful who continue to receive many blessings through his intercession before the Risen Lord, Who is glorious in His Saints.</p>
---	---